

In het voorbijgaan

Wat vier je als je Pasen viert? Is het vooral 'iets speciaals ervan maken' zoals de supermarkt doet geloven? Ontbijt met gele servetjes, de ontwakende natuur die ik op zichzelf altijd al een soort paasbewijs vind. Of gaat het toch nog een slag dieper en kan Pasen pas gevierd als ook bij het lijden verwijld is. Wij daarvan weten uit eigen ervaring en willen weten als het het lijden van anderen betreft. Bij gewaakt hebben – goede vrijdag, paaswake - en juist in en door dat lijden - opgewekt zijn. Pasen dat toch alleen maar Pasen kan zin, als het ergens anders tegenover staat. Ergens in de diepte van je ziel vermoeden gewekt, dat het met de *zienlijke* wereld misschien wel niet is gezegd. Ik zeg het heel voorzichtig..

In Egypte ben ik één keer geweest. Die ene keer dat ik daar echt was en rondliep! De Sinai woestijn..de berg van Mozes... Zou het nou echt hier geweest zijn denk je dan toch onwillekeurig met het hete zand aan je voeten - een bijbel die alleen symbolisch of diepte-psychologisch te verstaan is ...Er moet toch iets echts aan zijn. Ooit gebeurd, zullen gebeuren! Met de echte wereld en ons echte zijn verbonden.

Aan de oever van de Golf van Akaba, een zijarm van de Rode Zee trof ik een Amerikaan gehuld in duikerskostuum dat hem zat als een tweede huid - grote zuurstoffles op zijn rug. Dat heb je als de zee niet voor je splijten wil. 'Nee, de berg van Mozes lag naar zijn stellige overtuiging nu in Saoedi Arabië', wees hij mij naar de overkant. Maar de doortocht door de zee had vlakbij plaatsgevonden. De karrensporen van de Egyptenaren nog zichtbaar op de bodem niet ver van ons vandaan.

Ik moest eraan terugdenken toen vorige maand een ander zijn vondst van Jezus' graf openbaar maakte en met een beenderkistje van Jezus én zijn vader Jozef én zelfs nog een nakomeling op de proppen kwam. Met allemaal hetzelfde DNA! Historische gronden: ze hebben bestaan. Maar waar het in sommige regionen van de kerken opvallend stil bleef- wat maakt het uit? – waren deze beweringen voor anderen volstrekt heiligschennis: Van Jezus kunnen geen resten gevonden zijn Want hij is opgestaan. En ook mogelijkheden tot 'klonen' (als het DNA dan toch bekend is - gisteren in de krant geopperd) – het is allemaal een ander verhaal!

Dan Mattheus. Die in het eerste hoofdstuk van zijn evangelie al elke historische grond doet verbleken waar hij op de plaats van een biologische vader een engel zet en Maria zwanger noemt van 'heilige geest'. Een tweede engel opvoert aan het eind die van een zwaar beveiligd en verzegeld graf terwijl de aarde beeft de steen wegrolt en als een overwinnaar daar bovenop gaat zitten. In blinkend wit. Gestalte als in het boek Daniël en andere 'verzets'bronnen van de joodse apocalyptiek. Waar de goed georganiseerde bewakers zich letterlijk doodschrikken – 'het leven scheen uit hen geweken'. Zo bang waren ze tegenover die gestalte en dat witte licht. We zullen het straks gaan horen. Zeg maar dat ze hem gestolen hebben, zeggen de autoriteiten tegen de wachten, met nog wat smeergeld erbij. De grootste schande die een soldaat op wacht kan begaan 'in slaap te zijn gevallen', hier als argument gebruikt. Zeg maar dat je er even niet bij was - toch altijd nog beter. Over-priesters die garant staan, mocht het de stadhouder ter ore komen – een doordacht complot.

Hoe anders die tere twee vrouwen daar in de vroege ochtend. Waar de dag nog aanbreken moet en de slaap nog over de aarde ligt. Die zich wagen durven in de nabijheid van die geharnaste soldaten. Dat ook. Goedgelovig? Bijgelovig? Of mee behept met dat vreemde geloof dat de Schrift eigen is, dat er meer is dan het gewone, meer dan de zichtbare wereld en alles wat wij daarvan maken en denken, gesloten houden – met geweld of met woorden: 'Ach, dat lichaam is toch gewoon gestolen'. 'ach, je gelooft het toch zelf niet!' Dat verhaal, van een haast naïef vertrouwen soms, waarbij men dan wel vergeet, hoe deze beleving van de werkelijkheid uitermate kritisch is in dat relativeren wat wij zoal voor mogelijk houden. Zo van toekomst sprekend en van deze wereld omgekeerd dat *die het denken te weten* en het vooral zo willen houden er wakker van liggen. Zo'n bedreiging voelen en zelfs smeergeld betalen om de leugen er vooral in te houden. Zo bang. Alsóf dood nog leven kan.

Dan Mozes. Ook een soort opstandingsverhaal: van de dood naar het leven. Die betrouwbaarheid zoekt. Maar het doen moet met een andere zekerheid, eigen zinnen te boven. Gij zegt ons wel op te trekken van hier, maar u hebt niet gezegd wie u met ons meezendt. Die Eeuwige zo graag wil leren kennen en zien. En uiteindelijk het doen moet met die namen, die misschien wel meer zeggen over de identiteit van de Eeuwige als wanneer iemand die ooit van

aangezicht had gezien.: erbarmend, genadig, lankmoedig, rijk aan liefde en trouw. Namen. Hoe begrijpelijk dat verlangen te zien ook is - Laat ons toch uw heerlijkheid zien. Toon toch eens de achterkant van dit bestaan. De goede kant van de stof. Hoe kunnen we weten dat gij ons kent en toekomst geeft als wij ú nooit hebben gezien? Hoe verder trekken zonder u?

Dat ontroerende moment. Zo intiem als God daar Mozes uitnodigt dichtbij te komen staan: " Bij mij is een 'plaats' en ik bescherm je met mijn hand dat het licht je niet verblindt". En dan ook nog die beweging waarin de Eeuwige *voorlangs* gaat. Voorbij, maar ook voorlangs en vooruit. Wát een troost. De Eeuwige voorop, waar wij achteraan kunnen gaan. Niet anders dan in vertrouwen dat het goed zal zijn. Wel iets anders dan die angstige geslotenheid rond dat graf. Ik stel me zo voor dat die vrouwen daar niet ver van Mozes verwijderd zijn geweest. Waar ook bovenop de rots, de afgewentelde steen die engel ze uitnodigt naderbij te komen: zie de 'plaats', waar hij gelegen heeft. Die jullie zoeken is voorbijgegaan.

En waar Mattheus aan de namen voor de Eeuwige, die Mozes hoorde, die hij vast in zijn achterhoofd heeft gehad, er nog één toevoegt: Immanuel: God met ons. Een roman die eindigt zoals die begonnen is. Een kind dat geboren is van godswege en de naam Immanuel krijgt. Een naam die door de dood heen blijft: voorbijgaat en ook vooruit gaat. Alle dagen tot in eeuwigheid. Twee vrouwen die dat inzien tot hun vreugde. Soldaten die dat ook leren inzien, tot hun ontzetting.

Wie gaat er mee als het vast dreigt te lopen? Wie gaat ermee als het moeilijk is? Ik was bij iemand die ernstig ziek is. Zie je op tegen het sterven vroeg ik. Maakt het je droevig dat het komen gaat? Nee, zo niet, was het antwoord. Het zal een bevrijding zijn van dit zieke lichaam af te zijn. En van het gemis bijvoorbeeld van wie me lief zijn. Wat komt is het een kwestie van vertrouwen. God die het wel weten zal...

Wat mooi die twee vrouwen die hier gisteravond gedoopt zijn. Ook in dat niet weten toch gaan. Bij beide viel het woord 'vertrouwen'. 't Is waar ook Matteus mee afsluit. Vertrouwen te stellen in die naam Immanuel – god met ons, in Jezus waar geworden tot voorbij het graf. "Ik ben met u. Niet hén – mij is gegeven alle macht'. Met die omdraaiing van de feiten eindigt het evangelie! Verheven zijn tot een andere macht. 'Alle dagen tot in eeuwigheid'.

Juut Meijer

(Gelezen: Exodus 33/34 en Mattheus 28)